

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļa vārdi nedēļai pēc Ziemassvētkiem

25. decembrī

Ar Ziemassvētkiem gads pienāk pie noslēguma. Šis gads nav bijis vienkāršs. Daudziem no mums tas ir nesis zaudējumus, rūpes, ierobežojumus. Amerikāņu teologs Metjū Fokss (Matthew Fox) šo laiku, nu jau vairāk kā gada garumā, ir nosaucis par toksisku. Patiešām, jāatzīst, ka šajā gadā ir vairojušās negācijas, izplatījušās puspatiesības, patiesības sagrozījumi un nepatiesības, cilvēki viens otru ierindojuši pareizajos un nepareizajos, gudrajos un muļķajos; šķiet, tas viss kopā ir bijis tāds kā atkritiens vēstures tumšajās lapaspusēs. Protams, kādi varbūt arī mums pašiem tuvi un pazīstami cilvēki ir kļuvuši par pandēmijas upuriem, arī pat zaudējuši dzīvību. Nevar noliegt katras zaudētās dzīvības traģiku.

Arī Latvijas ekonomika ir cietusi – neskaitāmi cilvēki zaudējuši darbu, cenu pieaugums par nepieciešamības precēm daudziem neļauj samaksāt rēķinus un arvien vairāk liek domāt, ko vispār varam un, ko nevaram atļauties.

Protams, šīs tumšās nokrāsas varētu turpināt, taču, neskatoties uz to visu, par daudz ko šim laika lokam varam būt arī pateicīgi. Man pašam tas ir licis daudz ko pārvērtēt – no jauna saskatīt cilvēkus un tajos mītošās kvalitātes - ieraudzīt, kur un kā mūsos pašos un pasaulē darbojas tādi spēki kā labestība, sirds siltums, tiekšanās pēc patiesības un, kur to trūkst.

Šis ir bijis gads, kad daudzi no mums ir sapratuši, kur ir to patiesā piederība, kur dvēsele sajūt savas mājas. Jā, arī tā darbojas krīzes situācijas - mūs mainot.

Un arī Ziemassvētki mūs maina – tie aicina un izaicina mūs saņemt neizsakāmi lielu dāvanu – Dieva tuvumu pašiem sevī.

Viens no visu laiku lielākajiem kristīgajiem teologiem Meisters Eckharts saka: “Dievs vienmēr ir savā sākumā, Dievs vienmēr dzimst.” Arī mūsu pašu nepārtrauktajās dzimšanās un zaudējumos, atdzimšanās un pārdzimšanās, Dievs dzimst mūsos kā bērns, aicinot atkal no jauna atrast mūsu pašu un mūsu līdzcilvēku patieso būtību, patieso cilvēcību. Tas pats Meisters Eckharts šajā kontekstā lieto vārdu “*novissimus*” – ar to apzīmējot Dievu, kā simboliski vienmēr un visos laikos - “visjaunāko”, kas vispār ir – to, uz ko jātiecas arī mums.

Savukārt viens no mūsu, šī laika pasaules pazīstamākajiem teologiem, brazīlietis Leonardo Boffs šo patiesību izsaka gandrīz vai dzejas vārdiem: “Katrs bērns vēlas būt pieaudzis, katrs pieaugušais vēlas būt karalis, katrs karalis vēlas būt “Dievs”, bet tikai Dievs vēlas kļūt par bērnu.”

Jaundzimušajā, arvien no jauna dzimstošajā Kristus bērņā arī mēs saskatām savu patieso, neaptraipīto, veselo būtību. Tur mēs atjaunojamies, tur mēs atkal varam padarīt dzīvu cerību uz cilvēci un tās ceļu kopā ar vienmēr jauno, svaigo, topošo Kristu.

Lai šie Ziemassvētki mums tam ir impulss, ieejot jaunā gadā, to apzināti veidot gaišāku, cilvēcīgāku par to, kas ir bijis.